

kunde have sin Interesse at gøre opmærksom paa, at dette naturligvis ikke er et ligegyldigt Spørgsmaal ved det kommende Valg, som vi nu faar efter 1. April 1918, naar vi husker paa, at de nu gældende Militærlove, som blev vedtaget i 1909, fastsætter den 31. Marts 1922 som den Frist, inden hvilken Københavns Landbefæstning skal nedlægges. Nu faar vi altsaa i April et Valg, der for Folketingets Vedkommende gælder i 4 Aar. Det vil altsaa ligge i det kommende Folketings Haand, hvorvidt denne Paragraf skal gennemføres eller ej. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem og hans Parti faar Flertal oppe i Landstinget, thi Landstinget alene magter intet i denne Sag; hvis vi faar et Folketingsflertal, som ikke paa nogen Maade vil opretholde Københavns Landbefæstning, den, som det ærede Medlem og hans Parti levede højt paa i saa mange Aar, men som jeg ikke tror har vundet i Popularitet i de sidste Aar, vil Sagen dermed være afgjort. For saa vidt tror jeg slet ikke, det vil være til nogen Skade, om det ærede Medlem og hans Parti gør det danske Folk opmærksom paa Vigtigheden af dette Valg ogsaa i den Henseende.

Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) holdt en Tale om Principerne i vort Lovforslag, en Tale, som forekom mig at være præget af en for en praktisk Mand, som man skulde tro, det ærede Medlem var ifølge hele sin Uddannelse, Livsstilling og mangeaarige Deltagelse i dansk Politik, mærkelig Doktrinærisme. Han stillede nogle Rubrikker op: Forsørgelse, Understøttelse, Forsikring, opererede derefter med disse Rubrikker og vilde kun anerkende, hvad der efter hans Mening faldt ind under den ene af disse Rubrikker; alt det andet vilde han slet ikke anerkende. Men Livet, det praktiske Liv, kender ikke denne doktrinære Adskillelse mellem disse Ord. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde talt om Alderdomsforsørgelse, men det var i Grunden ikke rigtigt, thi det Lovforslag, jeg var Ordfører for, var et Forslag om Alderdomsunderstøttelse. Han vilde altsaa have mig til at distingvere nøje mellem Forsørgelse og Understøttelse. Men det er det ærede Medlem fra Verringe, der tager fejl, thi dette Lovforslag er et Forslag om Alderdomsforsørgelse. Det er tillige et Forslag om Alderdomsunderstøttelse. Det er begge Dele. Der staar udtrykkelig i Forslagets § 1 nogle Linier, som staar i den gældende Alderdomsunderstøttelseslov af 9. April 1891: „Enhver Person, der er ude af

Stand til at forskaaffe sig selv eller dem, overfor hvem der paahviler ham (hende) fuld Forsørgelsespligt, det fornødne til Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, er for saa vidt“ — og saa kommer disse enkelte Betingelser, Indfødsret o. s. v. — „berettiget til at erholde Invaliditetsunderstøttelse“, og senere staar der: „til at erholde Alderdomsunderstøttelse“, og den skal udgøre, hvad der behøves til Underhold, Kur og Pleje, og hvis vedkommende er ganske ubemidlet, ingen Indtægter har selv, saa er det fuld Forsørgelse, men hvis vedkommende selv har noget og ikke er i saa stor Trang, saa er det Understøttelse.

Det ærede Medlem omtalte Ordet Forsikring og gjorde det doktrinært til noget ganske afgrænset, der ikke kunde rumme det, som almindelige Mennesker her og Verden over kalder Sociallovgivning. Han nævnedet Program, som var opstillet af den internationale faglige Kongres i Bern i Efteraaret, et Program, der krævede i alle Lande, efter Krigens Ophør, en obligatorisk Forsikring foruden forskellige andre Ting. Dette Ord Forsikring opfattede han saadant, at der dermed af de Mænd, der var forsamlede i Bern, var paalagt de forskellige socialdemokratiske Partier rundt omkring i Landene, at den sociale Lovgivning, de arbejdede for, netop skulde være af dette Mønster, tvungen Folkeforsikring eller lignende, som det ærede Medlem i saa mange Aar har interesseret sig for. Det ligger aldeles ikke deri. Naar der tales om social Forsikring Verden over, kan det gennemføres paa mange Maader. Den højttærede Indenrigsminister har allerede nævnt, at vi har en Ulykkesforsikring, hvis Byrder udelukkende bæres af Arbejdsgiverne. Her er Tale om en Invaliditetsforsikring — det kunde man meget godt kalde det —, hvis Byrder bæres af Staten. Det er en Forsikring for alle Folk, der bliver Arbejdsinvalid her i Landet, hvis Byrder bæres af Staten, ligesom Ulykkesforsikringen er en Forsikring af Mennesker, der kommer til Skade under deres Arbejde paa en vis bestemt Maade saaledes, at det rammer dem varigt, hvis Byrder bæres af Arbejdsgiveren. Den Adskillelse, det ærede Medlem gjorde mellem disse Begreber, var efter min Mening ganske doktrinær og ganske uholdbar. Men det ærede Medlem kom i Strid, ikke blot med almindelig Tale- og Skriftsprog Verden over, men ogsaa med dansk Lovgivningssprog og med sin egen Fortid, med Love, han selv har interesseret sig